

pogleda v strugo — zakriči in se spusti v divji tek. Videl je — p o v o d n e g a m o ž a ! Čez drn in strn je priletel domov. Bil je bled kakor smrt. Spotoma je parkrat padel ter je krvavel na podbradku.

»Oh, oh, oh! Povodni mož je v mlinu! Videl sem ga na svoje oči! Hotel je seči po meni!«

»Oj, strahopetec! Kdaj se izpametiš! Takoj zopet z mano v mlin! Videla bova, kje tiči ta preklicani povodni mož! Če sem jaz s tabo, ni se ti bati ničesar!«

Milan se je še zmerom tresel in ni se mu veliko ljubilo, da bi se vrnil v mlin. Toda misel, da se mu ob očetovi strani ne more zgoditi nič hudega, ga je ojunačila in šel je z očetom! Kmalu sta prišla k mlinu. In kaj se je tu pokazalo? Povodni mož ni bil nihče drug, nego očetov prijatelj, ki je v potoku ob mlinu lovil rake; zakaj znano je, da se raki s pridom lové le zvečer ali ponoči. Prijatelj se je zagrohotal, ko je izvedel, česa se je Milan tako prestrašil. Potegnil je raka iz košare ter ga daroval Milanu.

Ko se je Milan vrnil z očetom domov, je bilo tu veliko smeha. Milan se je sramoval, kakor še nikdar tako. Odslej pa ni bil več tako smešno strahopeten! Zgodba o povodnem možu ga je ozdravila docela!

Pesem kosca.

Zelena je dobravica
in že je zrela travica,
oj do kolena travica!

Nabrušena je kosa;
le padi jutri, rosa,
oj diamantna rosa!

Da lažje bo mi rezala,
da večji red zasezala
bo jutri moja kosa!

Božumil Gorenjko.

